

Arrest

nr. 274 047 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X X X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MORETUS
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 1 februari 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat V. MORETUS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer M.M. dient op 14 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 januari 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Duitsland de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek overeenkomstig de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Op 12 februari 2016 wordt verzoeker overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.2. De heer M.M. dient op 30 september 2020 een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 29 november 2021 dienen mevrouw S.M.Z. (hierna: verzoekster) en haar kinderen aanvragen in voor de afgifte van visa lang verblijf om hun respectievelijke echtgenoot en vader, de heer M.M., te vervoegen in België. Op 3 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart, dient de vrouw nog een uittreksel strafregister voor te leggen.

Betrokkene, [M.Z.S.] [°xx/xx/1987], kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat ter staving van de visumaanvraag een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, afgeleverd op 25/11/2016, als bewijs van het huwelijk dat zou zijn afgesloten op 21/03/2004 met [M.M.].

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

Overwegende dat het voorgelegde document geen conforme huwelijksakte betreft maar een eenvoudige verklaring op eer door getuigen.

Overwegende bovendien dat het document in zijn hoofding stelt te zijn opgemaakt op 25/11/2016; echter wordt het document onderaan geacteerd door de Rechtbank van eerst aanleg op 29/ 11/2015, hetzij voordien!

Overwegende dat gelet op dit feit de authenticiteit van het document in geen geval gevrijwaard is.

Het voorgelegde document kan derhalve niet weerhouden worden als bewijs voor de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.

Indien een DNA-test ten aanzien van de kinderen aantoont dat het om gemeenschappelijke kinderen gaat van de heer [M.] en mevrouw [M.Z.], dan kunnen de resultaten van deze test worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op g rond van art 10.”

De in hoofde van de kinderen genomen beslissingen luiden als volgt:

“Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen [M.] [°xx/xx/2005], [Z.] [°xx/xx/2006] en [R.] [°xx/xx/2012] teneinde hun vermoedelijke vader [M.M.] in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een elektronische Tazkira van ieder kind werd voorgelegd, afgeleverd op 20/04/2021

Overwegende dat dit document echter geen melding maakt van de namen van de ouders zodat op basis hiervan de verwantschap in geen geval kan worden vastgesteld.

Overwegende dat het kind [M.] er ouder uit ziet dan de door hem opgegeven geboortedatum.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat stelt als volgt: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het

persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Dit houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

In casu betreft het voorwerp van het voorliggende beroep de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 waarbij de door verzoekster en haar kinderen ingediende aanvragen tot afgifte van een visum lang verblijf worden geweigerd. Deze beslissingen hebben enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name verzoekster en haar kinderen. De heer M.M. beschikt, waar hij in eigen naam optreedt in de huidige procedure, derhalve niet over het vereiste persoonlijk belang bij het beroep, nu de bestreden beslissingen niet aan hem zijn gericht.

Het beroep ingesteld door de heer M.M. in eigen naam is onontvankelijk. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat het beroep wel ontvankelijk is voor zover de heer M.M. stelt, samen met verzoekster, op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen, minstens dringt ter zake een ten gronde onderzoek van het beroep zich op.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 12 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5.5, 6, 11.2 en 12 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van het rechtszekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen van het Unierecht, van de artikelen 10, § 1, 4°, 11, § 1 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij onderbouwen hun middel als volgt:

[...]

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

[...]

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

[...]

Art. 12bis Vw.:

[...]

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

[...]

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: "de situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Overweging 13 stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklust van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden

afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden".

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. "

Artikel 12 bepaalt:

"1. In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

In het kader van de verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen inzake de familiebanden hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparencv/readoc/rep/l/2014/NL/l-2014-210-NL-FI-I.Pdf>

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war; family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elc2.html>)

De overwegingen 18 en 19 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9), luiden:

"(18) Het belang van het kind' dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

(19) Het begrip 'gezinsleden' dient te worden verruimd, waarbij rekening moet worden gehouden met de verschillende vormen van afhankelijkheid en bijzondere aandacht moet worden besteed aan het belang van het kind. "

Uit overweging (39) van de Kwalificatierichtlijn blijkt ook dat als regel de uniformiteit van de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus: "Bij het beantwoorden van de oproep in het programma van Stockholm om een uniforme status in te voeren voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dienen aan personen met de subsidiairebeschermingsstatus, behalve in noodzakelijke en objectief gerechtvaardigde gevallen, dezelfde rechten en voordelen te worden toegekend als de rechten die vluchtelingen krachtens deze richtlijn genieten, en dienen voor hen dezelfde voorwaarden te gelden."

Overweging 33 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60, met rectificatie in PB 2015, L 29, blz. 18) luidt:

"Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten [...] en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. "

Artikel 31 van richtlijn 2013/32 („Behandelingsprocedure”) bepaalt in lid 7:

[...]

[...]

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest *Sen* gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, *Sen t. Nederland*, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant; qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden. "

.Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie Familierechtbank Luik, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Toegepast op de bestreden beslissing:

Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er gelet op het ontbreken van legalisatie in de zin van artikel 30 WIPR er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet- erkende huwelijksakte als juridisch feit.

Er kan ook gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascaderегeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielrelaas van echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoeker, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

In casu geldt dit ook voor verzoekster, die zich niet kan richten tot de Afghaanse 'overheid' of terugkeren naar Afghanistan om andere geldige bewijzen te bekomen.

In elk geval bevindt verzoekster zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, en bevinden verzoekers zich de situatie dat ze geen officiële documenten kunnen voorleggen waarbij de namen van beide ouders vernoemd worden opdat de verwantschapsband kan worden vastgesteld, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken van de officiële documenten die het huwelijk/verwantschapsband aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient gehouden te worden met met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Verwerende partij stelt verder dus dat het dossier geen document bevat dat de afstamming bewijst tussen verzoekers en de referentiepersoon. Dit is vreemd, gelet op de verklaringen van de referentie-persoon aan de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van zijn asielaanvraag over de afstamming, en de voorgelegde taskara's van [M.], [Z.] en [R.] waarop hun vaders naam duidelijk staat (stuk 3).

Wat betreft het ontbreken van officiële documenten die de verwantschap aantonen moet er gesteld worden dat de verwantschap door middel van Afghaanse taskara's, een huwelijksakte en overvloedige verklaringen aan de DVZ en het CGVS, en dat verwerende partij bij twijfel de mogelijkheid heeft om via een DNA-test de verwantschap te laten vaststellen.

De weigering maakt een schending uit van artikel 11 Vw. gezien de beslissing uitsluitend wordt gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

Het maakt ook een schending uit van de formele motiveringsplicht en artikel 12bis, §5 Vw. gezien er geen rekening gehouden wordt met "andere geldige bewijzen" die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd.

Dit maakt een omzetting uit van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dient conform de bepalingen van deze richtlijn geïnterpreteerd te worden. In artikel 11.2 van die richtlijn wordt niet verwezen naar 'geldige bewijzen' en wel naar 'andere bewijsmiddelen' die overeenkomstig nationaal recht worden beoordeeld.

Er wordt door verwerende partij voorgesteld dat een DNA test deze twijfel zou ophelderen.

Verzoekende partij is het eens met verwerende partij dat een DNA test in geval van twijfel aangewezen is.

Verzoekende partij is het echter fundamenteel oneens met de praktijk om eerst een weigerings-beslissing te nemen, alvorens tot een DNA test over te gaan.

De Gezinsherenigingsrichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien in duidelijke termijnen en procedurele garanties en garanties met betrekking tot het hoger belang van het kind.

Artikel 5.4 van de Richtlijn stelt: "Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden".

Artikel 12bis, §2 Vw. heeft dit omgezet in nationaal recht.

De richtlijn streeft een snelle procedure. Er kan slechts een weigeringsbeslissing genomen worden eens er is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek blijkt dat er geen biologische afstammingsband is. Er is geen wettelijke grond om een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van aanvullend onderzoek.

De bestreden beslissing gaat echter verder en koppelt de noodzaak van het aanvullend onderzoek niet aan de twijfel over de afstamming, maar aan het voorleggen van een uittreksel van het strafregister voor verzoekster.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe de noodzaak van een DNA onderzoek zou duidelijk worden op basis van het voorleggen van een uittreksel van het strafregister.

Er dient ook opgemerkt te worden dat de Gezinsherenigingsrichtlijn geen melding maakt van een voorwaarde om een uittreksel van het strafregister voor te leggen. In de communicatie van de Europese Commissie wordt dit ook nergens vermeld. Er wordt gesteld dat het bestaan van openbare orde risico's wellicht conform de rechtspraak van het EHRM en HvJ moet beoordeeld worden en in hetzelfde punt wordt met betrekking tot risico volksgezondheid gesteld dat er niet systematisch getest mag worden: "Lidstaten kunnen een medisch onderzoek eisen om zich ervan te vergewissen dat gezinsleden niet aan deze ziekten lijden. Dergelijke medische onderzoeken mogen niet systematisch worden verricht". Mutatis mutandis kan er dan ook aangenomen worden dat men geen openbare orde risico tot bewijs van het tegendeel als aannahme mag hanteren.

Gelet op overweging 8 van de richtlijn, de gunstigere voorwaarden die geschapen moeten worden voor vluchtelingen gelet op hun specifieke situatie van vervolging, en lijkt het prima facie contra legem om de visumaanvraag voor verzoekende partij af te wijzen omwille van het ontbreken van een 'recent' uittreksel strafregister.

De Vreemdelingenwet vereist evenmin dat een uittreksel van het strafregister wordt voorgelegd als voorwaarde voor het verkrijgen van een visum. Artikel 10ter§1 Vw. vermeldt het uittreksel als enige bepaling en slechts in de context voor het bepalen van de datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag.

Overigens verwijst artikel 10ter, §1 Vw. naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid en vermeldt artikel 10bis Vw. enkel de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden, en niet de vreemdeling vermeld in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, de NBMV die internationale bescherming geniet, zoals de referentiepersoon Bahir Haqbin. Uit artikel 10ter Vw. kan niet afgeleid worden dat de personen die gezinshereniging aanvragen met een referentiepersoon zoals vermeld in art. 10, §1, eerste lid, 7° Vw. eveneens verondersteld wordt een uittreksel uit het strafregister voor te leggen.

Overweging 13 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Het is van belang procedures in te stellen voor de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging alsook voor de toegang en het verblijf van gezins-leden. Deze procedures moeten doelmatig zijn en naast de normale werklast van de overheidsinstanties van de lidstaten kunnen worden afgehandeld, en bovendien doorzichtig en billijk zijn, teneinde de betrokken personen voldoende rechtszekerheid te bieden."

Het valt niet in te zien hoe de procedure doorzichtig is wanneer er geweigerd wordt in afwachting van aanvullend onderzoek dat afhankelijk gemaakt wordt van een uittreksel strafregister terwijl er absoluut geen duidelijkheid bestaat over wat het verband is tussen de nood aan een DNA test en het uittreksel strafregister.

In art. 12bis, §5 wordt ook gezegd dat indien die andere geldige bewijzen niet worden voorgelegd de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast.

In artikel 12bis, §6 Vw. wordt echter gesteld dat indien de bloedbanden niet bewezen kan worden in de zin van de wet, de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die worden voorgelegd en indien dit niet mogelijk is dat een onderhoud mogelijk is, of eender welk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, zelfs een aanvullende analyse.

Art.12bis, § 7 Vw. sluit dit artikel af door te verwijzen naar het hoger belang van het kind, een cruciaal element.

UNHCR en Myria wijzen er in 'Gezinshereniging van begunstigen van internationale bescherming in België Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018' op dat voor gezinsleden van begunstigen van internationale bescherming - die soms zelf ook als vluchteling in een derde land leven - het echter delicaat en soms zelfs onmogelijk is om bij de autoriteiten van hun land van herkomst aan te kloppen en de vereiste officiële documenten aan te vragen. Wegens hun specifieke situatie kunnen begunstigen van internationale bescherming en hun gezinsleden risico's lopen wanneer ze contact opnemen met de

autoriteiten van hun herkomstland, wat dus moet worden vermeden. Bovendien leiden conflictsituaties er soms toe dat de diensten van de burgerlijke stand in hun land niet meer werken. Het Uitvoerend Comité van UNHCR benadrukt in zijn conclusie nr. 24 over familiehereniging: "the absence of documentary proof of the formal validity of a marriage or of the filiation of children should not per se be considered as an impediment". (UNHCR, UNHCR's Executive Committee Conclusion n° 24 on Family Reunification, 21 oktober 1981, <http://www.unhcr.org/3ae68c43a4.html> geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigen van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18, en in dezelfde zin: zie 4de aanbeveling van het Ministercomité van de Raad van Europa nr. R(99)23 over de gezinshereniging voor vluchtelingen en andere personen die nood hebben aan een internationale bescherming, 15 december 1999.)

De rechtspraak van het EHRM geeft de voorkeur aan het beginsel van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd en roept de lidstaten op om blijk te geven van soepelheid wanneer ze bewijsstukken eisen die de gezinsbanden aantonen. (EHRM, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, §79).

Het EHRM verwijst ook uitdrukkelijk naar het feit dat de aanvrager nochtans aangifte had gedaan van zijn gezinsbanden van bij de allereerste stappen van zijn asielaanvraag bij de OFPRA (EHRM., nr. 52701/09, Mugenzi t. Frankrijk, 10 juli 2014, §56): "Wat betreft de bewijsstandaard, dient hen in vele gevallen het voordeel van de twijfel te worden gegeven bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun verklaringen en van de documenten die ter ondersteuning daarvan worden voorgelegd" en het Hof benadrukt dat "de nationale overheden worden aangemoedigd om ook 'andere bewijzen' van het bestaan van de gezinsbanden in aanmerking te nemen indien de vluchteling niet in staat is om officiële bewijsstukken voor te leggen. Het UNHCR, de Raad van Europa en de ngo's wijzen eenstemmig op het belang om die bewijsmiddelen uit te breiden (...) ze dringen aan op de noodzaak om de proceduretermijnen te verkorten door meer soepelheid aan de dag te leggen wanneer ze bewijzen eisen die gezinsbanden aantonen." (eigen vertaling)

Zowel UNHCR als de Europese Commissie zijn van mening dat DNA-tests slechts als laatste middel mogen worden gebruikt en dat daarbij de beginselen van UNHCR inzake DNA-tests in acht moeten worden genomen. (UNHCR, UNHCR Note on DNA testing to Establish Family Relationships in the Refugee Context, en UNHCR, Refugee Family Reunification, geciteerd in UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigen van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), op. cit., p. 12: "While DNA-testing may be one of the available means (...) it should only be resorted to where serious doubts remain after all other types of proof have been examined, or where there are strong indications of fraudulent intent."; Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, op. cit., p.23: "Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten."

De Europese Commissie is ook van oordeel dat de criteria van wenselijkheid en noodzakelijkheid impliceren dat dergelijk onderzoek niet is toegestaan wanneer er andere passende en minder beperkende manieren zijn om een gezinsband aan te tonen.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 10, artikel 11, §1, tweede lid Vw. en 12 bis, §§5, 6 en 7 Vw., samengelezen met artikel 8 van het EVRM, artikel 24.2 van het Handvest en artikel 3, 9 en 10 van het VRK. De beslissing maakt verder een schending uit van de formele en materiële motiveringsplicht.

Er werd geen enkele reden gegeven om de afstamming tussen de referentiepersoon en verzoekers niet te aanvaarden, zeker gezien de asiendiensten dit reeds aanvaard hadden en er ook wel degelijk taskara's in het bezit waren van verwerende partij waaruit de afstamming bleek. Er werden geen aanvullende verklaringen gevraagd aan verzoekers. Er werd niet overgegaan tot een DNA-onderzoek of enig ander onderzoek. Er werd geweigerd in functie van een eventueel later te voeren DNA onderzoek.

Verwerende partij heeft verzoekers niet het voordeel van de twijfel gegeven zoals vereist wordt door de rechtspraak van het EHRM.

Er werd geen aandacht bestaat aan het hoger belang van de 3 minderjarige verzoekers (zie infra). Er werd evenmin rekening gehouden met de individuele omstandigheden, i.e. dat verzoekster een alleenstaande vrouw met 3 minderjarige kinderen uit Afghanistan, een oorlogsgebied, is.

Verwerende partij dient verder rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden:

"De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland:

"Voorbeelden van "andere bewijsmiddelen" voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelijke verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten." (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, *The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification*, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden."

Myria voegt hieraan specifiek toe dat er rekening moet worden gehouden met documenten in kader van de asielaanvraag die de afstammingsbanden bewijzen:

"DVZ moet in het kader van de gezinshereniging ook rekening houden met de documenten die de afstamming bewijzen zoals voorgelegd in het kader van de asielaanvraag

In het kader van de aanvraag gezinshereniging met een NBMV werd geen document voorgelegd dat de afstamming tussen de NBMV en zijn ouders zou kunnen bewijzen, waardoor DVZ de verwantschap tussen de NBMV en verzoekers betwistte. Uit het administratief dossier waarin de RvV de NBMV/referentiepersoon had erkend als vluchteling (en waarvan DVZ ook kennis had) bleek echter dat de NBMV zijn ouders had vermeld, dat zij een kopie van haar taskara (een Afghaans identiteits-document) had neergelegd waarop de naam van haar vader vermeld stond, en dat er nog talrijke andere documenten werden neergelegd, waaronder familiefoto's. Hieruit bleek ook dat de Raad destijds de verwantschap tussen de NBMV en de ouders aannam als een feit. Ook het CGVS had de verklaringen rondom de gezinsbanden nooit betwist. Om die redenen is het volgens de RvV minstens kennelijk onredelijk van DVZ om die elementen niet in aanmerking te nemen in de bestreden beslissing, waarin hij de verwantschap tussen de NBMV en de verzoekers betwist. Als DVZ nog altijd twijfel had omtrent de verwantschapsband, stond het hem vrij om via een DNA-test de verwantschap vast te laten stellen, aldus de RvV. (RvV, 26 mei 2020, nr. 236 016.)" (stuk 2, p. 37)

Verzoeksters echtgenoot heeft vermeld bij DVZ en het CGVS in tempore non suspectu, in kader van zijn asielaanvraag, dat hij religieus gehuwd is met verzoekster sinds 2004 en dat hij 3 minderjarige zonen heeft. Het is een essentieel deel van zijn asielaanvraag en het CGVS heeft dit onderzocht en als geloofwaardig beschouwd. Verzoekster heeft een bevestiging van dit religieus huwelijk voorgelegd, met een Nederlandstalige vertaling. Indien verwerende partij verzoekster had gehoord zou zij met veel plezier het gehoorverslag van het CGVS hebben voorgelegd, kennis kunnen aantonen van specifieke feiten en andere waarheden omtrent hun gezin kunnen verklaren.

Noch verzoekers noch de referentiepersoon werden echter gehoord. Verwerende partij heeft verzoekster en haar kinderen niet uitgenodigd voor een gesprek, en heeft geen kopie opgevraagd van het CGVS gehoor.

Verwerende partij heeft in plaats daarvan ervoor geopteerd om geen rekening te houden met het feit dat de referentiepersoon op het DVZ gehoor al had aangegeven met verzoekster religieus getrouwd te zijn sinds 2004 en 3 minderjarige zonen te hebben met deze vrouw. Zij heeft tevens ook de huwelijksakte en de tazkira's van de kinderen.

Verwerende partij houdt geen rekening met de oorlogssituatie in Afghanistan en de moeilijke administratieve, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoekers zich bevinden. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in *Tanda-Muzinga* als "les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, *Tanda-Muzinga t. Frankrijk*, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, *Mugenzi t. Frankrijk*, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze

arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoekers met hun vader/echtgenoot.

Zelfs als verwerende partij zou menen dat er effectief fraude in het geding is, dan ontslaat dit haar er niet van om het effectieve gezinsleven in rekening te brengen.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvraagster-echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven ("te meer nu verzoekers' verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen"). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: "Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd." (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385)

Verwerende partij is hier niet in geslaagd.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Verwerende partij verwijst er naar dat de elektronische tazkira's van de kinderen geen melding maken van de namen van de ouders zodat op basis hiervan de verwantschap in geen geval kan worden vastgesteld. Echter ziet verwerende partij over het hoofd dat de naam van de vader wel op deze tazkira staat (stuk 3). Helaas staan de namen van de moeder niet op de identiteitsdocumenten in Afghanistan. Voormalig Afghaans president Ashraf Ghani had in 2020 een wet goedgekeurd waarin de namen van de moeders ook op nationaliteitskaarten zouden mogen staan. Echter, de implementatie en/an vond niet meer plaats.^{3 4} Verzoekende partij vraagt zich dus af waarom deze argumentatie mee betrekking wordt in de beoordeling van de verwantschapsband.

Zij wijst er ook op dat verzoeker [M.] er ouder uit ziet dan de door hem opgegeven geboortedatum zonder enige verdere uitleg of argumentatie. Verzoekende partij ziet niet in hoe dit een dienstig argument kan zijn. Indien verwerende partij werkelijk van mening is dat [M.] er ouder uit ziet, had zij haar argumentatie met de nodige medische testen moeten onderbouwen. Verwerende partij koppelt er ook geen gevolgen aan in de motivering. Het is onduidelijk of dit voor verwerende partij twijfel werpt over de afstamming, identiteit of iets anders.

Het is manifest onredelijk dat de DNA-procedure slechts kan worden opgestart wanneer verzoekster een uittreksel strafregister voorlegt.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij de gemeenschappelijk kinderen van verzoekster en de referentiepersoon niet als een indicatie van een echte relatie ziet.

Het is manifest onredelijk dat het feit dat het huwelijksdocument opgemaakt werd op 25/11/2016 en geacteerd door de rechtbank op 29/11/2015 aangewend wordt om die relatieband zelf in vraag te stellen. Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en

te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat het CGVS het huwelijk geloofwaardig heeft geacht, er wel degelijk paspoorten werden neergelegd, het feit dat verzoekster alleenstaande vrouw in Afghanistan met 3 minderjarige kinderen was, het feit dat er een oorlogssituatie heerst in Afghanistan, ... et cetera.

Verwerende partij is er toe gehouden zich te baseren op alle individuele omstandigheden eigen aan het geval, en geen amalgaam te maken op grond van nationaliteit. Volgens het Hof van Justitie moeten de lidstaten zowel bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2003/86/EG als bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen maken (Zaken C-356/11 en C-357-11, O. & S., 6 december 2012, punt 81). Het HvJ is daarbij van oordeel dat artikel 17 van de Richtlijn de lidstaten ertoe verplicht om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken.

Ook de Mededeling van 3 april 2014 van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (p.28-29) onderstreept deze verplichting van een 'individuele beoordeling' en voegt hierbij toe dat : "afzonderlijk kunnen geen individuele factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren." (Zie zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100) "Voorbeelden van andere factoren zijn (...) de levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen (...). Alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soort-gelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen. "

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft dit miskend op een wijze die verzoekers enkel in de meest duidelijke bewoordingen kan veroordelen."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat deze in essentie werden genomen omdat de verwantschaps- of afstammingsband tussen de verzoeker een de minderjarige kinderen niet is aangetoond er geen gelegaliseerd huwelijksdocument werd voorgelegd en het toelaten van het opstarten van een DNA procedure door de verzoekers afhankelijk is van het voorafgaandelijk voorleggen van een recent uittreksel strafregister voor de aanvrager.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet."

Er dient derhalve zowel een medisch certificaat te worden voorgelegd, voorwaarde waaraan verzoekster voor haar en haar minderjarige kinderen heeft voldaan, als een recent uittreksel uit het strafregister. Dit uittreksel dient te voorkomen dat de aanvragers een gevaar voor de openbare orde zoude kunnen uitmaken.

Verzoekers kunnen het Bestuur niet dienstig verwijten dat geen rekening zou zijn gehouden met "andere bewijzen" zoals bedoeld in de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging aangezien zij niet aantonen dat dergelijke andere bewijzen zouden zijn voorgelegd.

Waar zij stellen dat de referentiepersoon niet werd gehoord over zijn relatie, merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissingen voortvloeien uit een aanvraagprocedure. Het komt in beginsel aan verzoekers toe om alle dienstige elementen aan te leveren. Bovendien verhelderen zij niet welke bijkomende elementen zij hadden kunnen aanleveren die een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissingen.

Een schending van de aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond."

3.3. Uit de bij de Raad voorliggende gegevens komt naar voor dat verzoekster en haar drie kinderen momenteel verblijven in Islamabad, Pakistan. Vanuit dit land verzochten zij om visa gezinshereniging om hun respectievelijke echtgenoot en vader te vervoegen in België, die de subsidiaire beschermings-status

werd toegekend. De beoogde gezinshereniging kadert bijgevolg binnen artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalft indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3. [...]

§ 4. [...]

§ 5. [...].”

Artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

[...]

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[...]

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3. [...]

§ 3bis. [...]

§ 4. [...]

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

3.4. De gevraagde visa gezinshereniging worden in essentie geweigerd omdat de verwantschaps- dan wel afstammingsband met de heer M.M. niet werd aangetoond.

3.5. Voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen”. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder “overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren”. Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt in dit verband nog gesteld als volgt:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingen-zaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

“3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingen-zaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingen-zaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingen-zaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingen-zaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;

- *Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;*
- *Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- *Affidavit;*
- *Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;*
- *Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;*
- *Uittreksels van de geboorteregisters;*
- *Vervangend vonnis;*
- *enz.*

2) " *Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap*

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- *Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;*
- *Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;*
- *Religieuze akte;*
- *Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;*
- *Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;*
- *Vervangend vonnis;*
- *enz."*

De voormelde bepalingen uit de Vreemdelingenwet zijn een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer 2005-2006, 51K2478/001, 69*). Bijgevolg is een richtlijnconforme interpretatie vereist.

Artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt: "*Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.*"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich over deze bepaling gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019. Het Hof van Justitie achtte zich allereerst bevoegd om deze bepaling uit te leggen in een situatie waarin een verzoek om gezinshereniging van een subsidiair beschermde voorligt, wanneer deze bepaling door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op een dergelijke situatie. Gelet op het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen dat deze situatie zich voordoet in het Belgische recht. Het Hof van Justitie oordeelde vervolgens:

"Onderzoek door de bevoegde nationale autoriteiten van een verzoek om gezinshereniging

52 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).

53 De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2,

van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).

58 Voorts moet rekening worden gehouden met artikel 17 van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld (arresten van 9 juli 2015, K en A, C-153/14, EU:C:2015:453, punt 60, en 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 43), waarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 64).

59 Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.

Verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid

60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat zij ertoe zijn gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan.

3.6. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing verwijst naar artikel 27 van het WIPR en het in dit artikel bepaalde dat “[e]en buitenlandse authentieke akte [...] in België door alle overheden [wordt] erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met

inachtneming van de artikelen 18 en 21” en dat “[d]e akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid”.

Verweerder stelt vast dat het door verzoekster ter staving van de huwelijksband voorgelegde stuk geen conforme huwelijksakte is, maar slechts een eenvoudige verklaring op eer door getuigen. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet.

Deze motivering komt hierop neer dat verzoekster heeft nagelaten een buitenlandse authentieke (huwelijks)akte voor te leggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat enig verder onderzoek naar de erkenning van een buitenlandse authentieke akte aan de orde is. De voorliggende situatie waarin de huwelijksband niet wordt aangetoond met officiële stukken wordt wel geregeld in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Na te hebben vastgesteld dat ter staving van het huwelijk geen conforme huwelijksakte maar slechts een eenvoudige verklaring op eer door getuigen voorligt, heeft verweerder nog vastgesteld dat de authenticiteit van dit document volgens hem niet vaststaat. Hiervoor steunt hij zich op de vaststelling dat het document in zijn hoofding stelt te zijn opgemaakt op 25 november 2016, terwijl het document onderaan door de rechtbank van eerste aanleg werd geakteerd op 29 november 2015.

Verweerder stelt dat de visumaanvraag van verzoekster wordt geweigerd, omdat het bewijs van de huwelijksband niet voorligt. Hij voegt hier wel aan toe dat, indien een DNA-test aantoont dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen van verzoekster en de heer M.M., de resultaten van deze test kunnen worden ingeroepen als bewijs bij een nieuwe beslissing op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Alvorens de DNA-procedure kan worden opgestart, dient verzoekster evenwel nog een uittreksel uit het strafregister voor te leggen.

3.7. Inzake de kinderen stelt verweerder vast dat ter staving van de verwantschapsbanden elektronische taskara werden voorgelegd, maar deze stukken geen melding maken van de ouders en deze bijgevolg niet kunnen dienen als bewijs van de verwantschap. Nog wordt opgemerkt dat een van de kinderen, M., er ouder uitziet dan de door hem opgegeven geboortedatum. Om deze reden(en) worden de visumaanvragen geweigerd. Verweerder voegt hieraan toe dat het bewijs van afstamming kan worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken ingeleide procedure, en dat indien de resultaten hiervan positief zijn deze kunnen worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

3.8. Verzoekers argumenteren dat zij zich bevinden in de situatie dat er geen officiële huwelijks- of afstammingsdocumenten kunnen worden voorgelegd. Zij wijzen erop dat de heer M.M. in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming reeds duidelijk heeft verklaard dat hij religieus is gehuwd met verzoekster in 2004 en dat zij drie minderjarige zonen hebben. Zij betogen verder dat de voorgelegde taskara's van de kinderen wel degelijk de naam van hun vader vermelden. Deze elementen, samen met het door verzoekster ter staving van haar huwelijk voorgelegde stuk, kunnen volgens hen wel degelijk het bewijs van de gezinsbanden vormen. Verzoekster stelt dat zij zich niet kan richten tot de Afghaanse overheid of kan terugkeren naar Afghanistan om andere geldige bewijzen te verkrijgen. Waar verweerder voorstelt om via een DNA-test de twijfel op te helderen, stellen verzoekers verder het ermee eens te zijn dat in geval van twijfel een dergelijke test is aangewezen. Zij zijn het evenwel fundamenteel oneens met de praktijk om reeds een weigeringsbeslissing te nemen alvorens tot een DNA-test over te gaan. Zij betogen dat er slechts een weigeringsbeslissing kan worden genomen eens is komen vast te staan dat uit het aanvullende onderzoek geen verwantschapsband blijkt. Zij benadrukken dat er geen wettelijke grond is om reeds een weigeringsbeslissing te nemen in afwachting van het aanvullende onderzoek. Nog voeren zij aan dat het laten uitvoeren van een DNA-test niet afhankelijk kan worden gemaakt van het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister en zulks kennelijk onredelijk is. Zij stellen niet te begrijpen hoe de noodzaak van een DNA-onderzoek duidelijk zou worden op basis van het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister. Zij wijzen erop dat de Gezinsherenigingsrichtlijn geen melding maakt van een voorwaarde om een uittreksel uit het strafregister voor te leggen. Volgens hen mag het voorleggen van een dergelijk stuk niet systematisch worden vereist en is het voorleggen hiervan geen voorwaarde voor het kunnen verkrijgen van een visum. Zij stellen nog dat verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen en de individuele omstandigheden, met name het gegeven dat verzoekster een alleenstaande vrouw met drie minderjarige kinderen uit Afghanistan is. Zij wijzen op de oorlogssituatie in Afghanistan en de moeilijke administratieve, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoekster en de kinderen zich bevinden. In dit verband wijzen zij ook op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Inzake het motief dat het kind M. er ouder zou

uitzien dan de voor hem vermelde geboortedatum stellen verzoekers tenslotte dat hieromtrent elke verdere uitleg of argumentatie ontbreekt en dat hieraan evenmin enig gevolg wordt gekoppeld. Het is volgens hen dan ook geen dienstig argument.

3.9. Uit de bestreden beslissingen komt naar voor dat verweerder de afgifte van de gevraagde visa gezinshereniging weigert, omdat het bewijs van de huwelijks- dan wel afstammingsband niet werd geleverd, noch met officiële stukken noch met *“andere geldige bewijzen”*. Wat dit laatste betreft, wordt geoordeeld enerzijds dat de authenticiteit van de door verzoekster ter staving van de huwelijksband voorgelegde verklaring op eer door getuigen niet vaststaat en anderzijds dat de voor de kinderen voorgelegde e-taskara's de namen van de ouders niet vermelden. Verweerder toont zich vervolgens bereid om over te gaan of te laten overgaan tot DNA-procedures om na te gaan of er sprake is van gemeenschappelijke kinderen van verzoekster en de heer M.M. en geeft aan dat, indien dit het geval is, de resultaten van de DNA-testen alsnog kunnen worden aanvaard als bewijs van de gezinsbanden bij *“een nieuwe beslissing”*.

De Raad leest nergens in de bestreden beslissingen dat verweerder stelt dat verzoekster, als Afghaanse vrouw die momenteel met haar drie kinderen in Pakistan verblijft, wel in de mogelijkheid moet zijn om officiële documenten van de gezinsbanden of andere geldige bewijzen voor te leggen. Overeenkomstig de cascaderегeling van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet heeft hij aanvaard dat verzoekster en de kinderen de mogelijkheid moeten kunnen krijgen om de gezinsbanden aan te tonen door middel van aanvullende analyses, in casu DNA-onderzoeken, om na te gaan of er sprake is van gezamenlijke kinderen van verzoekster en de beweerdde echtgenoot en vader, de heer M.M. Verweerder maakt de opstart van de DNA-onderzoeken evenwel afhankelijk van het voorafgaand voorleggen van een uittreksel uit het strafregister voor verzoekster. Dit wordt door verweerder bevestigd in zijn nota, waar hij stelt dat *“het toelaten van het opstarten van een DNA procedure door de verzoekers afhankelijk is van het voorafgaandelijk voorleggen van een recent uittreksel strafregister voor de aanvrager”*. Verweerder bevestigt dit ook op de terechtzitting.

3.10. De enige juridische grondslag die in de bestreden beslissingen wordt vermeld is *“artikel 10,1,1,4”* van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat een DNA-onderzoek slechts kan worden uitgevoerd nadat er eerst een uittreksel uit het strafregister is voorgelegd.

In zijn nota verwijst verweerder hiervoor naar het bepaalde in artikel 10, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet, maar hierin leest de Raad enkel dat het bewijs moet worden aangebracht dat de aanvrager niet lijdt aan een ziekte die de volksgezondheid in gevaar kan brengen. Deze bepaling zegt niets over een voor te leggen uittreksel uit het strafregister.

Wellicht doelt verweerder op artikel 12bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds weergegeven. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze wetsbepaling aldus moet worden gelezen dat documenten moeten worden voorgelegd die aantonen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en waaronder *“onder andere”* een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De vereiste voorlegging van dit document vloeit voort uit artikel 6, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 66*). Deze laatste bepaling stelt dat de lidstaten een verzoek om toegang en verblijf van gezinsleden kunnen afwijzen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. In het Belgische recht is dit artikel omgezet in artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

[...]

3° met uitzondering van afwijkingen, die worden bepaald bij een internationaal verdrag, bevindt de vreemdeling zich in een van de gevallen bepaald in artikel 3, 5° tot 8°, of hij lijdt aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet;”

Artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;”.

Allereerst wordt opgemerkt dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat verweerder concreet betwist dat de kinderen jonger zijn dan 18 jaar. In deze situatie blijkt niet dat zij een uittreksel uit het strafregister moeten voorleggen. Voor de kinderen bestaat er bijgevolg in geen geval een wettelijke grond om de DNA-onderzoeken tot vaststelling van de afstamming van de heer M.M. afhankelijk te stellen van het voorleggen van enig uittreksel uit het strafregister, al zeker ook niet van hun moeder.

Vervolgens stelt de Raad vast dat er in de voor verzoekster genomen beslissing geen sprake van is dat haar het gevraagde visum gezinshereniging wordt geweigerd, omdat zij mogelijk een gevaar is voor de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid of omdat zij naliet de nodige documenten voor te leggen om zulks uit te sluiten. De afgifte van het gevraagde visum aan verzoekster werd geweigerd, enkel omdat zij het bewijs van de huwelijksband niet heeft geleverd. Zoals verzoekster correct aanvoert, is het al dan niet voorleggen van een uittreksel uit het strafregister niet relevant voor wat betreft het bewijs van de gezinsband, zodat niet valt in te zien waarom het opstarten van de DNA-onderzoeken om na te gaan of er sprake is van gezamenlijke kinderen afhankelijk wordt gemaakt van het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister. Verzoekster stelt correct dat uit de in haren hoofde genomen beslissing niet blijkt wat de DNA-procedure te maken heeft met het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister.

Uit wat voorafgaat blijkt verder weliswaar dat verweerder de afgifte van een visum gezinshereniging kan weigeren indien de aanvrager wordt geacht de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, en dat de wetgever met het oog hierop heeft voorzien dat de meerderjarige aanvrager een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document moet overmaken, maar verweerder behoudt ter zake een zekere beoordelingsbevoegdheid waarbij niet blijkt dat het ontbreken van een uittreksel uit het strafregister in alle gevallen moet leiden tot een weigering van de afgifte van het gevraagde visum.

In de voorliggende omstandigheden acht de Raad het kennelijk onredelijk waar de opstart van de DNA-onderzoeken zonder meer afhankelijk wordt gesteld van het voorleggen van een uittreksel uit het strafregister voor verzoekster, des te meer nu in dit verband ook geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van het voorliggende geval van een Afghaanse vrouw met drie kinderen en de algemene situatie in Afghanistan waar de taliban opnieuw aan de macht zijn.

De Raad herhaalt dat artikel 11, lid 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn onder meer voorziet dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”, alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht.

3.11. De Raad treedt verzoekers ook bij in hun standpunt dat er, waar verweerder inzake de visumaanvragen de mogelijkheid openlaat om de gezinsbanden aan te tonen door middel van DNA-onderzoeken, niet reeds grond was om de aanvragen af te wijzen, nog voor deze onderzoeken konden worden doorgevoerd. Dit te meer nu in de bestreden beslissingen als dusdanig ook niet kan worden gelezen dat verzoekers de op hen rustende samenwerkingsplicht niet zijn nakomen of dat er sprake is van fraude. In dit verband merkt de Raad ook op dat het moeten indienen van nieuwe aanvragen voor de afgifte van visa lang verblijf met het oog op gezinshereniging op basis van de resultaten van de DNA-onderzoeken, zoals dit wordt aangegeven door verweerder op de terechtzitting, belangrijke gevolgen kan hebben voor de verdere procedure en de beoordeling van de aanvragen. Zo is er bijvoorbeeld slechts sprake van een vrijstelling van de vereisten dat de referentiepersoon moet beschikken over een behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die wordt vervoegd. Deze vrijstellingen zullen verzoekers niet langer kunnen genieten indien thans nieuwe visumaanvragen moeten worden ingediend.

3.12. In zoverre verweerder nog opmerkt dat het kind M. er ouder uitziet dan zijn leeftijd volgens de vermelde geboortedatum, moet de Raad ten slotte samen met verzoekers vaststellen dat verweerder hieraan geen concreet weigeringsmotief heeft verbonden. Hij stelt nergens dat M. er duidelijk ouder dan 18 jaar zou uitzien, waardoor hij niet langer een recht op gezinshereniging zou kunnen genieten. Verweerder heeft bovendien ook nergens concreet verduidelijkt welke concrete vaststellingen hem ertoe brachten deze vaststelling te maken. Op basis van de stukken van het administratief dossier – in het bijzonder de foto van M. zoals vervat op het aanvraagformulier voor het visum gezinshereniging – kan de Raad geenszins vaststellen dat verzoeker duidelijk ouder zou zijn dan 18 jaar.

3.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel juncto de artikelen 10, 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

3.14. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van het onderzochte middel en van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS